

Ovaj zakon sadrži i odredbe koje se odnose na zaštitu privatnosti. Korišćenje tehničkih sredstava ne sme da se vrši na način kojim se narušava privatnost drugih (čl. 31, st. 2). Prikupljeni podaci se ne smeju ustupati trećim licima ni javno objavljivati (čl. 68, st. 1) a sa prikupljenim podacima mora se postupati u skladu sa propisima kojima se uređuje tajnost podataka (čl. 69).

Međutim, kako je Zakonom predviđeno donošenje velikog broja podzakonskih akata Zakon je za sada samo mrtvo slovo na papiru. Čeka se donošenje čak 11 uredbi ili pravilnika koji će regulisati pojedina pitanja, kao na primer postupak i način izdavanja licence za rad, izgled i način upotrebe legitimacije za rad i tako dalje.

Slična je i situacija sa Zakonom o tajnosti podataka³⁷⁶ koji predviđa da Vlada treba u roku od 6 meseci od stupanja na snagu zakona bliže da uredi način i postupak označavanja tajnosti podataka (čl. 13, st. 2), kriterijume za stepen tajnosti (čl. 14, st. 3), način i postupak utvrđivanja ispunjenosti uslova za dostavljanje tajnih podataka drugim pravnim ili fizičkim licima (čl. 46, st. 3), obrasce upitnika za bezbednosne provere (čl. 61, st. 2), sadržinu, oblik i način dostavljanja sertifikata (čl. 61, st. 2), sadržinu, oblik i način vođenja evidencije i rok čuvanja podataka (čl. 83). Drugi organi javne vlasti koji su prema ovom zakonu bili obavezni da donesu u roku od jedne godine. Usvajanje ovih podzakonskih akata uveliko kasni. Do ove godine donete su samo dve uredbе, jedna o načinu i postupku označavanja tajnosti podataka, odnosno dokumenata, i druga o kriterijumima za označavanja tajnosti u Kancelariji Saveta za nacionalnu bezbednost. U 2014. godini Vlada je donela još dve uredbе kojima se utvrđuju bliži kriterijumi za određivanje stepena tajnosti

„Poverljivo“ i „Interno“ u Ministarstvu odbrane i u organima javne vlasti.

Zakon o detektivskoj delatnosti uređuje uslove za obavljanje ove delatnosti, način izdavanja i dobijanja licence, ovlašćenja i način vršenja detektivskih poslova. Zaštita podataka o ličnosti predviđena je u tri člana ovog zakona (čl. 30–32).

Ovo je još jedan očigledan primer da je neophodno usvojiti Zakon o bezbednosnim proverama kako bi se na opšti način uredilo ovo pitanje. Neki zakoni predviđaju bezbednosne provere, ali se u tom slučaju bezbednosna provera uređuje na parcijalan (odnosi se na konkretnu oblast na koju zakon ukazuje) i nepotpun (određuje se npr. koji organ vrši proveru ali ne i na osnovu kojih kriterijuma) način. Tako na primer prema Zakonu o tajnosti podataka bezbednosna provera se vrši prilikom pristupa i korišćenja tajnih podataka. Određeno je koji će organ sprovesti bezbednosnu proveru u zavisnosti od stepena tajnosti podatka, ali nisu određeni kriterijumi koje lice mora ispuniti da bi prošlo bezbednosnu proveru. Neuređenost pitanja bezbednosnih provera, koje su neminovne za brojna pitanja i u brojnim oblastima, navodi na zaključak da je ostavljeno široko diskreciono pravo organima koji ovakve provere svakodnevno vrše.

Predviđeno je da se prikupljeni podaci mogu koristiti samo u svrhu za koju su prikupljeni i da se ne smeju ustupati trećim licima ili javno objavljivati. Budući da privatni sektor bezbednosti u koji spadaju privatno obezbeđenje i detektivi, po samoj prirodi posla dolazi u posed ličnih podataka vrlo je važno da odredbe ova dva zakona budu usaglašene sa odredbama ZZPL. Ni jedan ni drugi zakon ne sadrži opštu odredbu koja nedvosmisleno upućuje na Zakon o zaštiti podataka o ličnosti i Zakon o slobodnom